Nr. 6 og i de af mig nu nys nævnte to Forslag, og Ordføreren staar saaledes alene med Hensyn til Forslaget under Nr. 5, uagtet det er betegnet som Udvalgets Forslag. Dette har sin Grund deri, at man, for at fremlægge Betænkningen saa hurtig som muligt, har maattet afslutte Forhandlingerne om dette Punkt, førend de endelige nærmere Overveielser mellem Ministeriet og Udvalget havde fundet Sted. Jeg kan altsaa ikke her tale i Udvalgets Navn; men det forekommer mig, at det vilde være hensigtsmæssigt at blive staaende ved Forslaget under Nr. 5 blankt og rent, nemlig at gaa ned til 200,000 Rd. pr. Mil og lade Endesummen, 1,800,000 Rd., blive staaende. Man vil nemlig erindre, at det ærede Ting ved denne Sags 2den Behandling udstemte at give nogen Garanti for Havne, altsaa at tage noget Hensyn til Anlægget af disse, og denne Afstemning havde ganske vist Grunde udenfor det rent Finantielle; men det kan ikke negtes, at det var en Lettelse for Koncessionshaveren, naar han samtidig beholdt Garantisummen i den samme Størrelse. Eftersom Lovforslaget oprindelig forelaa, og som det da endnu foreligger, med de 250,000 Rd. pr. Mil, maatte der egentlig deri være indbefattet, ikke blot hvad hver Mil kostede, men i Virkeligheden ogsaa indtil en Niendedel af, hvad Havnene kostede, hvad der jo for Øvrigt ogsaa fremgik af Lovforslagets § 5, saaledes som den forelaa. Jeg skal imidlertid med Hensyn til disse Punkter afvente nærmere Udtalelser fra mine ærede Kolleger i Udvalget, ligesom ogsaa fra den meget ærede Minister, inden jeg for mit eget personlige Vedkommende udtaler mig nærmere om dette Spørgsmaal. Under Nr. 8 har Udvalget foreslaaet indført de Ord: „herunder ikke indbefattet Kurstab". Angaaende dette Spørgsmaal udtalte jo den meget ærede Indenrigsminister, at han var enig i den Tanke, som har fundet sit Udtryk ved tidligere Behandlinger, nemlig, at der, forsaavidt man kunde ramme det, egentlig var Tale om den kontante Sum, som Banerne kostede, dog at han ikke kunde ønske Ordet „kontant" indført, da det umuliggjorde Anvendelsen af Aktier, som Betalingsmiddel for Banerne. Denne Betragtning er Udvalget gaaet ind paa ligeoverfor den ærede Minister, og der ligger da her i dette Forslag en Opfordring for Ministeren til at paase, at Kurstab saavidt muligt undgaas. Udvalget erkjender imidlertid, at det i flere Forhold kan være vanskeligt for Ministeren at træffe det rette Skjøn over, til hvilken Kurs Aktierne ville kunne sættes, som bruges til Betalingsmiddel, thi for at kunne dette maatte man enten have en nøiagtig Opgivelse af Værdien af selve de Varer, som der er Tale om at kjøbe paa selve den Tid, eller ogsaa maatte man have som Regulator et mere almindeligt Kjøb og Salg af disse Aktier paa Pengemarkedet. Det Sidste kan jo rimeligvis ikke benyttes som nogen Veiledning, og med Hensyn til det Første, Bestemmelsen af Varernes Værdi, da er det let forstaaeligt, at Ministerens Skjøn ikke altid ganske nøie vil kunne træffe det virkelig Sande, saaledes at der uagtet Ministerens bedste Overveielse vil kunne komme Noget, som faktisk bringer et Kurstab ind derunder. Dette har Udvalget forudset, men det udelukker ingenlunde Betydningen af selve Forslaget. Dernæst har Udvalget under Nr. 9 foreslaaet, at Falsterbanen medopkages med en vis bestemt Sum under Garantien. Dette Forslag er nemlig stillet for at fri os fra den besværlige og vanskelige Afregning, der vilde finde Sted mellem Eieren af Falsterbanen og Eieren af den nye Bane, naar det saaledes laa paa to Hænder, og en Del af Driftsoverskudet skulde gaa over paa Falsterbanens Eier, og en Del af det skulde gaa over paa den nye Banes Eier. Det vilde blive et meget indviklet og forvaklet Forhold, naar man saaledes tænkte sig Dampfærgeforbindelsen mellem Vordingborg og Falster for sig, Jernbanen paa Falster for sig og Lollandsbanen for sig som en særegen Forretning. Derfor

[1] 2te Marts.